

have, maatte optages — og bibeholde den, af Hensyn til at Husbonderne gjennem Paategningen opnaa en Værggælle mod, at det Ewende, som ved Kontraktens Stiftelse er tilfunds at forblive den tro og derfor indrømmer Paategningen, senere skifter Sind og tager anden Tjeneste som Ewende, eller om det bør anbefales at erstatte Reglerne i § 7, der, saaledes som de foreligge, ikke synes at være formaalstjenlige, ved andre, der tillige ere mere simple, mindre udviklede. Da Fiktionen efter § 6, hvis Anvendelighed, som ovenfor fremstillet, allerede er begrændset ved kun at gjælde i Tilfælde af at Trediemand indgaar en Ewendekontrakt med det Ewende, der ikke er lovlig skilt fra sin Husbond, vilde tabe endmere af sin Betydning, om den skulde staa hen uden et Supplement, der aabner Afgang til at fremtvinge Paategningerne, tro vi at burde tilraade, at man gaar den Vej at ændre Reglerne i § 7. Dette kunde ske paa den Maade, at Husbonden berettiges til at stille det i Paragrafen betegnede Forlangende, efter at Ewendeforholdet er stiftet (eller fornyet), men denne Udvei tør ikke anbefales, da den vilde give ham Afgang til at benytte sig af en Medkontraheants Uvidenhed om den gjældende Ret og forsætlig tilbageholde Forlangendet, indtil Ewendet havde ladet sig fæste af ham. Der skjønes da ikke at være Andet tilbage, end at gjøre Indførelsen af en Paategning som den i Lovforslaget bestrengte præceptiv i alt Fald for Ewendekontrakter af en vis Varighed, saaledes at saadant Ewendeforhold først da skal være lovlig stiftet, naar saadan Paategning er indført i Skudsmaalsbogen (Wsl. Nr. 8.). Ifølge Motiverne til det i forrige Samling forelagte Lovudkast var der ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at gaa denne Vej: til som Regel at foreskrive, at Tiden altid skulde fastslaaes ved Paategning i Skudsmaalsbogen, men det indrømmedes dog, „at Tilstedeværelsen af et saadant skriftligt Grundlag i mange Tilfælde kunde være hensigtsmæssig, dog at dets Fornødenhed i høi Grad maa afhænge af de særlige Forhold og navnlig af Ewendeforholdets Længde;“ af denne Betragtning udgik da det dengang forelagte Lovforslags § 8, 1ste Stykke, saalydende: „Indgaas Ewendeforholdet paa længere Tid end 1/2 Aar, skal der derom oprettes og i Skudsmaalsbogen indføres skriftlig Kontrakt; forsummes dette, anses Ewendeforholdet som ikke stiftet paa nogen vis Tid, jfr. Lov 10de Mai 1854 § 9.“ Er man først saavidt, ses det ikke, hvilken Betænkelighed det skulde have at gaa det Skridt videre, at gjøre det til Regel for alle Ewendeforhold, der indgaas paa mindst 1/2 Aar, at deres Stiftelse skal vitterliggjøres ved oftmeldte Paategning i Skudsmaalsbogen, der ikke behøver at betegnes som en skriftlig Kontrakt, men snarere bør opfattes som en Tilstaaelse af begge Parter, at Ewendekontrakten er indgaaet for den i Paategningen nævnte Tid

(Ewdringsforslag Nr. 9), til Bitterlighed for Enhver, at han gjør Indgreb i en Husbonds Ret ved at fæste Boghaveren fra et Tidspunkt, der ligger indenfor den angivne Tid. Skulde det indvendes, at man med samme Føje kunde gaa videre og videre nedad i Forbringerne med Hensyn til Ewendeforholdets Længde, svarer Mindretallet, dels at Ewendekontrakter paa kortere Tid end 1/2 Aar formentlig ere ualmindelige udenfor Kjøbenhavn, og at der ikke skjønes at være Anledning for Samfundet til at lægge an paa at forklaffe saa løse Forhold som Ewendeforhold af en (Ewendelovens § 10) eller nogle faa Maaneders Varighed aaden eller større Rettsbestyttelse, end Lovgivningen i Almindelighed yder enhver Kontrakt, som ikke strider mod Lov eller Erbarhed, dels at det vel maa mærkes, at dog Reglerne i § 5 komme til Anvendelse paa alle Ewendeforhold ligesom efter Lovforslaget, og ligesaa Fiktionen efter § 6, naar Parterne enes om Paategning; den Ewdring, der foretages, naar Mindretallets Forslag Nr. 8 vedtages, er ifkun den, at alle Ewendeforhold paa mindst 1/2 Aar ubetinget opnaa den ved Fiktionen tilfugtede yderligere Bestyttelse. — I formeldte Motiver fremstattes den Betænkelighed, at „da der ved Ewendeforhold paa kortere Tid neppe kunde foreskrives nogen anden Følge af en Undladelse af at efterkomme en løbteftemt Forpligtelse til at have skriftlig Kontrakt end den, at Forholdet negtedes Anerkjendelse som Ewendeforhold, staar det til at befrygte, at en saadan Ordning i Virkeligheden vilde forandre de fleste Ewendeforhold paa kortere Tid til blotte Arbejdsforhold, et Resultat, som i det Hele vilde være skadeligt baade for Husbonden og Ewendet.“ En lignende Indvending kunde reises mod Mindretallets Ewdringsforslag Nr. 8, men vi anse den ikke for sær vægtig, thi, naar det bliver Lovregel, at intet Ewendeforhold paa mindst 1/2 Aar kan stiftes uden saadan Bitterliggjørelse som anført, har Ewendet kun Valget mellem at gaa ind paa Paategningen eller opgive at søge Tjeneste som Ewende paa saa lang Tid, og dets egen Interesse, Sikkerheden for at have en fast Tjeneste og opnaa de Goder, hvilke Stillingen som Ewende alene skaffer det, saasom Nydelse af Lønnen og Underhold, uanset at det bliver udygtigt til at yde Bederlaget fra sin Side, Tjenesten, vil formentlig i Almindelighed lede det til at underkaste sig Paategningen, der retlig ikke binder det stærkere end selve den Kontrakt, der indgaar, fremfor at indgaa paa et løst Arbejdsforhold. Sader man det derimod med Lovforslaget i alle Tilfælde bero paa Parternes Overenskomst, om Paategning skal bruges eller ei, vil Ewendet ialtfald lettelig være tilbøieligt til at negte den, naar Tilstanden er den, at der er større Begjær efter Ewende end Tilbud. — Forjaavidt Lovforslagets § 7 endvidere indeholder Bestemmelser om Ewendets gjensidige Ret til at fordrø Paategningen og om Følgerne af Husbondens Vægring, forekomme